

Не се минѣ обаче много, а нашето пѣтле направи втора глупостъ. То поделуша, като си учи урока, едно момче отъ вторий класъ, който бѣше за *фазаниѣ*. Чу то, че въ гората живѣятъ пѣтли, които се казватъ *фазани* и че тѣ сѣ съвсѣмъ хубави: сѣ тънки снаги, сѣ хубави перя и помисли си клетото пѣтле, че и то, ако отиде въ хубавата гора, ще расхубавѣ като *фазанъ*.

Намисли и трѣгнѣ. Отиде въ гората, лута се насамъ-натамъ, а вечерята се покачи на едно дърво да прѣнощува. При зори пѣтлето захванѣ

да пѣе. Не щешъ ли, дочу го една дива котка. Дебнишкомъ тя се покатери на дървото, доближи пѣтлето и го сграбчи за крилото. Двѣтѣ животни паднахъ на земята и доста се поборихъ. Котката не можа да одуши пѣтлето, ала му отгриза дѣсното крило. Съ голѣма мъка пѣтлето се отърва и си дойде пакъ въ двора.

Този пѣтъ никой не му се кара: само го пораспитахъ кѣдѣ и какъ е пострадало. Болѣжкитѣ, до като заздравѣе прѣгризаното му крило, го научихъ на умъ, ала защо му бѣ сега умъ, като осакате и станѣ за смѣхъ и грозота.